

Arrest

nr. 153 655 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2014 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 april 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon uitkeringsattesten van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten dd. 30.12.2014 en 13.01.2015 voor waaruit blijkt dat ze in de maanden oktober-december 2014 een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving.

Echter, gezien de referentiepersoon geen bewijsstukken met betrekking tot de duur van de arbeidsongeschiktheidsuitkering voorgelegd, kan de stabiliteit en de regelmatigheid van deze inkomsten niet afdoende beoordeeld worden. Het meest recente attest dateert van 13.01.2015. Uit dit document blijkt niet dat de referentiepersoon in januari 2015 nog steeds een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zicht op de precieze aard en op het exacte bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene diverse documenten met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen en gevolgde opleidingen voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij licht het middel toe als volgt:

"Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt :

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn."

Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ..."

Het feit dat de motivering van de bestuurshandelingen cf. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen afdoende moet zijn, houdt in dat de motivering draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., Cools, nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr. 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr. 43782 van 12 juli 1993; Keirseblick, nr. 51142 van 16 januari 1995; Jacques, nr. 51576 van 8 februari 1995; Van Hoorneweder, nr. 52975 van 18 april 1995).

De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door de overweging :

"[...]"

De bestreden beslissing bevat ook een verwijderingsmaatregel en vermeldt met name :

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken."

Volgens art. 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is deze wet slechts van toepassing op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Hieruit volgt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing is op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit heeft voor verder gevolg dat art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ..." dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat de motivering afdoende moet zijn.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geïnterpreteerd in die zin dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregelen en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen" (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933)

De bestreden beslissing heeft een verstrekkend gevolg voor het gezinsleven van verzoeker, aangezien hij mogelijkerwijze van zijn partner gescheiden zal worden, gezien hij zelf geen recht op verblijf kan doen gelden terwijl zijn partner op grond van haar Belgische nationaliteit een verblijfsrecht in België heeft, en niet noodzakelijk een verblijfsrecht in het buitenland, en meer bepaald in het land van herkomst van verzoeker.

De inbreuk op het recht op gezinsleven van verzoeker staat thans objectief vast omdat niet langer wordt getwijfeld aan de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie van verzoeker met zijn Belgische partner. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat een afweging is gebeurd tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van verzoeker, terwijl niet door de Belgische autoriteiten wordt getwijfeld aan de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie.

Art. 62 van de Vreemdelingenwet wordt dus geschonden door de bestreden beslissing."

2.1.2. Verzoeker richt zich in het eerste middel tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing en voert aan dat de gegeven motivering een standaardformulering zou zijn. De Raad dient evenwel op te merken dat het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, op zich niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). De motivering vermeldt de

juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, er wordt met name verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet enerzijds en anderzijds dat de termijn voor legaal verblijf in België verstreken is.

De bestreden beslissing maakt aldus melding van de feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 2° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat deze motivering niet afdoende zou zijn. In de mate verzoeker met verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 25 september 1986 aanvoert dat er diende gemotiveerd te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat uit recentere rechtspraak duidelijk blijkt dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen formele motiveringsplicht bevat (zie onder meer: RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). Met betrekking tot de vraag of er in casu sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"Schending van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals in het eerste middel vermeld kunnen de Belgische autoriteiten niet twijfelen aan het feit dat verzoeker en zijn partner als gezin samenwonen op het adres [...] en een stabiele en duurzame relatie hebben.

Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoeker vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkene :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwijking van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen." (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26933)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd.

Nochtans bevat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel, met name :

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken."

Het is niet omdat de Belgische partner van verzoeker onvoldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft in de zin van art. 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat het geen gezin betreft dat bescherming verdient op basis van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat een hogere rechtsbron is dan een interne Belgische wetbepaling.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.”

2.2.2. Hoger werd reeds opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, uit artikel 8 van het EVRM geen formele plicht tot motiveren blijkt.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het de verdere bespreking zal blijken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt, Guinee, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden

omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Guinee.

Waar verzoeker betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Schending van de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging dat het meest recente attest dateert van 13.01.2015 en dat uit dit document niet blijkt dat de referentiepersoon in januari 2015 nog steeds een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving ; de motivering besluit met de overweging dat het aan betrokkenen toekomt hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Op de bijlage 19ter die aan verzoeker bij zijn aanvraag van een verblijfskaart werd overhandigd wordt vermeld dat hij wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 15/01/2015, de volgende documenten voor te leggen : geregistreerd huurcontract of eigendomstitel, bewijzen van bestaansmiddelen (stuk 4).

De referentiepersoon ontvangt slechts een attest van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen op het einde van de maand en legde met het attest van 13.01.2015, dus net vóór 15.01.2015, duidelijk het meest recente attest voor.

Door te vereisen dat verzoeker zijn aanvraag zou actualiseren, terwijl hij een inkomstenbewijs heeft neergelegd gedateerd op twee dagen vóór de vervalddag waarop hij documenten diende neer te leggen, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

2.3.2. Verzoeker voert aan dat overeenkomstig de bijlage 19ter die hem bij zijn aanvraag werd onder overhandigd, hij werd verzocht om binnen drie maanden, dus ten laatste op 15 januari 2015, onder meer de bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen. Hij meent aldus dat hem onterecht wordt verweten dat hij geen actuelere attesten dan 13 januari 2015 te hebben voorgelegd.

Hoewel verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat het meest recente attest dateert van 13 januari 2015 en dat daarin slechts kan worden geattesteerd dat de referentiepersoon in december 2014 nog steeds een uitkering ontving, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen. De bestreden beslissing steunt immers niet louter op de vaststelling dat verzoeker geen actuele gegevens zou hebben voorgelegd, maar motiveert dat de bewijsstukken die verzoeker voorlegde niet afdoende aantonen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Aldus wordt niet gemotiveerd dat de bewijsstukken onvoldoende recent zouden zijn, doch dat er geen bewijsstukken werden voorgelegd met betrekking tot de duur van de arbeidsongeschiktheid, zodat de stabiliteit en regelmatigheid van deze inkomsten niet kon worden nagegaan. Gelet op het vaak tijdelijk karakter van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, is het niet kennelijk onredelijk noch disproportioneel om te verwachten dat de aanvrager hier klaarheid in schept. Aldus wordt besloten dat de verwerende partij geen zicht heeft op de precieze aard en het exacte bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, zodat niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De opmerking dat het aan verzoeker toekomt om de aanvraag te actualiseren, is een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de bestaansmiddelen in hoofdte van de Belgische referentiepersoon niet op afdoende wijze werden aangetoond. De overige motieven in de bestreden beslissing worden niet betwist. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT